

kan føre fornødent Tilsyn med, at det ikke kommer i overdrevent stort Antal, — det kan ialfald holdes indenfor visse Grændser —, og hvad Daavildtet angaaer, da er det ikke noget indenlandsk Bildt, men er blevet indført fra Frankrig og kun ved en kunstig Omhu opdrættet i Dyrehaver, hvorfra det da har udbredt sig og er kommet ud paa det frie Land her i Danmark, saa det har meget for sig at sætte dette noget nær i Analogie med tamme Kreaturer. Men jeg indseer virkelig ikke, hvorledes man kan sige, at der af den Jagtberettigede begaaes nogen Fornærmelse, at der vises nogen ond Villie eller nogen Forsømmelse fra hans Side, naar Bildgæs eller Spurve flyve hen og gjøre Skade paa Jordbrugersens Lod; det staaer aldeles ikke i hans Magt at forebygge dette, og jeg troer virkelig ikke, at der er nogen Fornærmelses-Theorie, hvoraf man lettelig skulde kunde udlede, at der derved begaaes en Fornærmelse af Jagteieren. Forslaget er forøvrigt heller ikke knyttet til, at vedkommende Dyr virkelig have gjort Skade; thi det siges ganske almindeligt, at, naar de ere komne ind paa Naboens Lod, kunne de dræbes, uden at der tages Hensyn til, om de have gjort Skade eller ikke, og det naagtes der ikke er fremhævet visse specielle Dyrarter, i hvis Natur det nødvendigviis ligger, at de absolut maae gjøre Skade, f. Ex. naar uringede Sviin gaae ind paa en dyrket Mark. Men her er ikke fremhævet noget Særligt hverken om Stedet heller ikke om Dyret, saaledes at det bestemt deraf fremgaaer, at det forudsættes, at det gjør Skade, men Bestemmelsen er ganske ligesom knyttet til den Omstændighed, at, naar Bildtet kommer ind paa Jordbrugersens Lod, da erholder Jordbrugeren strax Ret til at nedskyde det. Jeg kan ikke nægte, at jeg troer, at ved dette Forslag vil man virkelig paa en indirecte Maade komme til det samme Resultat, som ved det, man for faa Dage siden fremsatte her i Thinget, men som ikke vandt Bifald, nemlig at man vilde overdrage enhver Jordbruger Jagtretten, kun at her er tilføjet, at han ikke selv skal beholde Bildtet, men skal aflevere det; jeg troer imidlertid, at dette sidste er saa vanskeligt at overholde, at man virkelig skulde betænke sig meget paa, selv om man

meente det var rigtigst, at Jordbrugeren ikke skulde have Bildtet, at gaae ind paa dette Forslag. Jeg troer, at man maatte meget hellere ligesom give Jordbrugeren fri Jagtret, saa vidste man dog, hvad man gjorde, og den Jagtberettigede vidste, at han ikke længere havde denne Ret, men at de Andre havde den. Men ved at vedtage et saadant Forslag som dette, troer jeg, at man vil udøve, om jeg tør bruge dette Udtryk, en Indvirkning, som ikke vilde være gavnlig for Folkets Moralitet; thi man vil i høi Grad fremskynde til, ikke blot at man søger at dræbe Dyrene, som under mange Forhold vil kunne være fuldkommen lovligt, men det er dog en temmelig stor Fordring at stille til en Mand, der har Lyst til at skyde og Lyst til at nyde Bildt, at han, efter først at have skudt Bildtet, som han har fuld Lov til, derefter skal afgive Bildtet, idet han ikke skal have Lov til at nyde det Bildt, han har skudt. Jeg er fuldkommen overbevist om, at dette Forslag vil føre til, at Mange af dem, som nu ikke ere indrettede paa at skyde Bildt, vilde indrette sig derpaa, idet de have en bestemt Lov for sig, hvorefter de kunne lægge sig efter Skytteri, og saaledes skyde Garer i deres Haver om Vinteren, og ellers Alt, hvad der kommer ind paa deres Lod; thi de have jo ubetinget Ret til at skyde, hvorfor skulde de da ikke gjøre det, naar de have Ret dertil? Men, naar man først er gaaet saavidt, troer jeg, det vil være umuligt at gennemføre, at de aflevere Bildtet, og altsaa fremmer man kun en ulovlig Fremgangsmaade hos Folket, og fremkalder en Kamp til dens Undertrykkelse fra den Jagtberettigedes Side, som vil give yderligere Anledning til Utilfredshed, og derved vil man meget mere forværre de Forhold, der existere, end man vil forbedre dem.

Thalbitzer: Jeg troer under denne Sags Behandling at have vilst, baade ved Afstemningen og ved hvad jeg har udtalt, at Ingen onsker hellere end jeg, at Jagten blev overdraget baade til Eieren og Brugerens, hvor de ikke have den; men jeg har ogsaa holdt fast ved, at det er min fuldkomne Overbeviisning, at det kun bør see imod fuldstændig Erstatning. De ærede Forslagsstillere til Forslaget under Nr. 3, troer jeg ikke ere praktiske Jæ-